

— Дѣ съмъ? извика тя обнѣта отъ страхъ.

— Въ затвора, отговори полуумната тварь.

— Въ затвора! че какво зло съмъ сторила да ма за-
прѣтъ?

— Туй не е моя работа, нито искамъ да знаиъ.

— О! Боже мой! извика момата. Помниъ сега, да. Въ отчаяніето си, като гледахъ баща си мѣченъ и умирающъ, поискахъ да го отървѣ. Евихъ са предъ пріятелитѣ му молихъ ги, плакахъ, искахъ да ми върнатъ баща ми, но не са послушахъ. И тамъ скривъ, като предателъ, великый инквизиторъ слушаше думытъ ми... послѣ ма предадохъ като безчестны на палача, и нито въ къщата на благородныя герцогъ намѣрихъ покровителството на гостопримството. Герцогъ Мондеяръ плати съ живота ми за една усмивка на Петра Арбуеза. Колко е частъ? попыта тя като са обърна къмъ жената на вратаря.

— Не знаиъ, госпоже; но много е късно бѣхъ уморена и спѣхъ, защото ни донесоха затворници.

Герцогътъ де Мондеяръ намѣсто да защити гостянката си като истинскый рыцарь, предаде я по заповѣдта на Арбуеза на инквизиціята. Но кой бы могълъ да опише ужасното положеніе на годеницата на Естевана, на благородната и чистата онъзи дѣвица, която въ преданността си цѣло мѣченичество бы предпочела да претърпи отъ колкото да предаде единъ пріятель? Кой бы могълъ да изобрази горчивата, дълбоката и раздирающа онъзи скърбъ предъ едно толкози отвратително предателство? Благородната ѝ и непорочна душа устояваше срѣщо сѣка обида и беззаконіе, но тосъ пѣтъ, като я надвы чувствителността, бѣдната дѣвица гледаше на настоящето си положеніе съ смъртенъ ужасъ. Вратарката дрѣмаше вече и никакъ не безпокоеше задрѣната. А тя обладана отъ жалостны мысли